

Arrest

nr. 334 119 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) in de stad Bucaramanga gelegen in het departement Santander. Daar woonde u lange tijd samen met uw familie. U identificeert zichzelf als homoseksueel. Reeds op jonge leeftijd ontdekte u de aandrang om met meisjesspeelgoed te spelen. Uw leven in Colombia was niet gemakkelijk door uw geaardheid. U kreeg op regelmatige basis te maken met spot, lichamelijke en verbale agressie en discriminatie. Nadat u uw technisch diploma in financieel management behaalde begon u te werken. Omdat u omwille van uw seksuele geaardheid vaak het mikpunt werd van pesterijen en spot door uw collega's, veranderde u regelmatig van werkgever.

Op 20-jarige leeftijd bracht u uw ouders op de hoogte van uw seksuele geaardheid. Uw vader reageerde hier weinig begripvol op en u werd uit huis gezet. Sindsdien verwaterde het contact met uw vader en zag u uw moeder nog slechts sporadisch.

In 2013 ging u een relatie aan met uw eerste partner. U woonde uiteindelijk vijf jaar samen met de man tot u ontdekte dat u werd bedrogen door deze partner en u een punt zette achter de relatie. Uw voormalige partner kon dit moeilijk aanvaarden en reageerde op een verbaal en fysiek agressieve manier. U besloot hierdoor te verhuizen en van werk te veranderen. U zocht ook hulp van een LGBTQI-organisatie waarbij u zich in 2018 aansloot en vervolgens deelnam aan enkele marsen die deze vereniging organiseerde.

Toen de Covid-pandemie uitbrak was u omwille van financiële overwegingen genoodzaakt terug in te trekken bij uw ouders. Omdat uw vader nog steeds problemen had met uw geaardheid mocht u echter niet binnen in huis en diende u in de tuin te slapen. U verbleef uiteindelijk drie maanden bij uw ouders voordat u opnieuw verhuisde. U trok vervolgens in bij uw toenmalige partner. Uw relatie met deze partner werd gekenmerkt door verbale en fysieke agressie en werd na een jaar door u stopgezet.

Ongeveer zes maanden voor uw vertrek verhuisde u naar uw laatste adres in Colombia, een gemeente niet ver van Bucaramanga, waar u samenwoonde met enkele vrienden. Toen u in februari 2022 op bezoek was bij uw moeder, ging plots de telefoon. U nam op en de stem aan de andere kant van de lijn spoorde u aan uw moeder door te geven. U vroeg vervolgens aan uw moeder wat er aan de hand was en ze wist u te vertellen dat ze van 2018 tot 2020 werd afgeperst. Ze diende dagelijks 30.000 pesos te betalen zodat er niets met u zou gebeuren. U vertelde de stem aan de andere kant van de lijn dat uw moeder met rust gelaten diende te worden of dat u anders de politie zou contacteren. Enkele dagen nadien kreeg u zelf een eerste doodsb bedreiging via uw sociale media afkomstig van een profiel met een foto van de Aguila Negras, een misdaadorganisatie die actief is in Bucaramanga. In de loop van de volgende maand kreeg u online nog verschillende bedreigingen die bovendien steeds agressiever werden. U besloot uiteindelijk een klacht neer te leggen bij de politie. U kreeg daar omwille van uw geaardheid echter een discriminatoire behandeling en uw klacht werd nooit in ontvangst genomen.

Op 18 april 2022 werd u op straat benaderd door twee mannen op een motor. Ze scholden u uit en haalden een mes boven waarop u het op een lopen zette. U ging hierna opnieuw naar de politie maar omdat ze weer weigerden iets te ondernemen, ging u een stap hoger en diende u een klacht in bij de fiscalia. U ging na dit incident ook op gesprek bij een psycholoog. Begin mei 2022 was u aan het joggen toen een man u begon uit te schelden en u vervolgens aanviel met een stok of een machete. U ging hierna opnieuw naar de fiscalia waar u werd verteld dat u online een klacht moest indienen. U diende de klacht in en een dag later boekte u uw tickets naar België.

U verliet op 11 mei 2022 op legale wijze Colombia en kwam met het vliegtuig richting België waar u op 12 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Nadat u Colombia verliet, werden uw persoonlijk gegevens gebruikt om via WhatsApp geld af te troggelen van twee vrienden van u.

Enkele maanden geleden kreeg u hier te horen dat u hiv-positief bent.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Colombia de dood zal worden ingejaagd door uw belagers of omwille van uw gezondheidstoestand.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele internationaal paspoort, twee getuigschriften van uw problemen in Colombia : één opgesteld door uzelf en één van de JAC van de wijk El Carmen, kopieën van uw aangiftes bij de fiscalia en de seponering van de klachten, een kopie van een certificaat van de LGBTQI-vereniging waarvan u lid was, kopieën van attesten van uw psycholoog in Colombia, COI inzake de positie van de LGBTQI-gemeenschap in Bucaramanga en de originele medische attesten inzake uw hiv-diagnose en de behandeling hiervan in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Betreffende de psychologische attesten van de behandeling die u onderging in Colombia (groene map documenten – stuk 9), waarin melding wordt gemaakt van onder meer angst en slapeloosheid, merkt het CGVS het volgende op. Om te beginnen werd het tweede psy-attest opgesteld op 18 november 2022. Dit is echter frappant aangezien u op dat ogenblik reeds uw verzoek om internationale bescherming had ingediend in België. Deze vaststelling ondermijnt dan ook enigszins de authenticiteit van dit document. Wat er ook van zij, er dient verder gesteld dat deze documenten op generlei wijze aantonen dat u niet in staat zou zijn op een volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U gaf bij de DVZ tevens zelf aan geen nood te hebben aan bijzondere procedurele noden (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ d.d. 08.06.2022). Dit bleek overigens uit het vlotte verloop van het persoonlijk onderhoud en uw gebrek aan opmerkingen achteraf. U gaf bovendien bij aanvang van het interview aan dat u het goed stelde en verklaarde op het einde steeds alles goed te hebben begrepen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22.05.2024 (CGVS), p. 2 & 19).

Conform bovenstaande bevindingen werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 3 & 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen het geheel van uw verklaringen op geen enkele manier een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt.

Om te beginnen trekt het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTQI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTQI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBTQI-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBTQI-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTQI-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBTQI-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te

worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS kwam naar voren dat uw persoonlijke bedreigingen ontstonden nadat u in februari 2022 een afpersingstelefoontje naar uw moeder onderschepte (CGVS, p. 13). Hierbij merkt het CGVS allereerst op dat u slechts weinig overtuigende verklaringen aflegde over de afpersingen van uw moeder. U beweerde dat uw moeder van 2018 tot 2020 werd afgeperst (CGVS, p. 16). Uw moeder werd gedurende deze periode gedwongen om dagelijks 30 000 pesos, tevens de opbrengst van haar winkeltje, af te staan in ruil voor uw veiligheid (CGVS, p. 16). In 2020 stopte deze afpersing voor een poos maar in 2021 pikten de afpersers van uw moeder de draad weer (CGVS, p. 16). U staafde deze jarenlange afpersing van uw moeder echter op generlei wijze waardoor dit een louter blote bewering blijft. Bovendien doet de reactie van uw moeder op deze beweerde afperspraktijken verbazen. Zo is het opmerkelijk dat uw moeder nooit een klacht indiende tegen haar afpersers (CGVS, p. 17). Daarenboven bleef ze steeds op hetzelfde adres wonen waar ze ook vandaag nog steeds verblijft (verklaring DVZ d.d. 08.06.2022, vraag 13A & CGVS, p. 6). Een wijk die u overigens zelf karakteriseerde als 'minder goed beschermd' (CGVS, p. 9). Het lichtzinnige karakter van de beslissing van uw moeder om daar te blijven wonen zonder enige hulp te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten, doet niet enkel verbazen maar ondermijnt ook de ernst van de problemen die ze volgens u beweerde te hebben omwille van uw seksuele oriëntatie. Bovendien kan niet worden ingezien waarom uw moeder dagelijks, en dit gedurende een zeer lange periode, geld zou betalen aan deze afpersers maar u daar nooit van zou hebben ingelicht. Dat een bende u viseerde omwille van uw geaardheid, betreft nochtans informatie die van belang kon zijn geweest, zeker daar uw veiligheid in gevaar bleek en u zodoende veiligheidsmaatregelen kon hebben genomen.

Ook inzake uw eigen problemen, die volgens uw verklaringen voortvloeiden uit uw ontdekking van de afpersingen die uw moeder onderging (en die dus allermint als aangetoond kunnen worden beschouwd) kunnen enkele markante elementen worden opgemerkt die de ernst van uw beweringen omtrent de vrees die u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zou koesteren, relativeren. U verklaarde dat u, nadat u ontdekte dat uw moeder werd afgeperst, verschillende dreigberichten ontving via uw sociale media (CGVS, p. 13). Voor februari 2022 was u nooit eerder op dergelijke wijze, persoonlijk bedreigd (CGVS, p. 14). Het is zeer merkwaardig dat deze criminelen u zouden hebben geviseerd maar er jarenlang voor opteerden niet u maar uw moeder te bedreigen. Er dient bovendien de kanttekening te worden gemaakt dat uit de stukken die u neerlegde betreffende deze bedreigingen, in casu screenshots, niet kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk de ontvanger bent van de berichten. Dergelijke stukken kunnen tevens een afdruk zijn van eender welke conversatie, die bovendien gemanipuleerd of in scène kan zijn gezet waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is. In deze omstandigheden moet het CGVS de geloofwaardigheid, en vooral de ernst van uw verklaringen dat u bedreigende berichten heeft ontvangen op sociale media, danig relativeren.

Daarenboven werd u in april-mei 2022 ook tweemaal persoonlijk benaderd, waarbij u ook éénmalig fysiek zou zijn aangevallen (CGVS, p. 13 - 15). Wat dit betreft, wijst het CGVS op het feit dat u hieromtrent geen gelijklopende verklaringen heeft afgelegd. Hoewel u tijdens uw gehoor bij de DVZ aangaf dat u werd geslagen door twee mannen op een motor die een stok of machete vasthielden (vragenlijst CGVS d.d. 08.06.2022, vraag 5), heeft u het tijdens uw onderhoud bij het CGVS over één persoon met een stok of machete en maakt u geen melding van een motor. Dat u niet weet of u werd aangevallen met een stok of machete (CGVS, p. 15), is overigens ook al opmerkelijk.

Stel dat geloof zou worden gehecht aan deze incidenten, dan nog maakte u niet aannemelijk dat deze twee confrontaties gelinkt zijn aan elkaar noch dat er überhaupt een verband bestaat tussen deze incidenten en de afpersing waarvan uw moeder het slachtoffer zou zijn geworden. U verklaarde in deze context dat u vermoedde dat dit het geval was en verwees hierbij naar uw seksuele oriëntatie en de belaging die u hierdoor doorstond gedurende uw hele leven (CGVS, p. 16). Deze wederom blote bewering, volstaat niet ter staving van een daadwerkelijk causaal verband tussen uw verschillende bedreigingen. Inzake dient nog aangestipt dat uw verklaringen omtrent de identiteit van uw belagers niet overtuigden. U had de mannen die u aanvielen nooit eerder gezien (CGVS, p. 15). Wel verklaarde u dat u er zeker van bent dat u steeds door dezelfde bende werd benaderd. Een louter blote bewering. Hierbij is het opmerkelijk dat u niet wist welke groepering u concreet viseerde. U verklaarde immers dat u onmogelijk kon weten welke groepering dit was (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige kennis omtrent uw belagers ondermijnt wederom de ernst van de problemen die u beweerde te hebben in Colombia.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u twee aanklachten indiende bij de fiscalia, niet op ernstige wijze pogingen heeft ondernomen om bescherming tegen uw vervolger(s) te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten. In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het feit dat u niet op ernstige wijze binnenlandse bescherming zocht, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en aan de ernst van uw vrees.

In dit kader wordt er immers vastgesteld dat u zeer snel na het indienen van uw aanklachten bij de fiscalia het land heeft verlaten. U verklaarde dat u meermaals tevergeefs aangifte probeerde te doen bij de politie omwille van de dreigberichten die u kreeg (CGVS, p. 13 - 14). Omdat u echter nooit geholpen werd door hen stapte u vervolgens naar de fiscalia waar u op 21 april 2022 en nogmaals op 9 mei 2022 een klacht indiende (CGVS p. 13). Uit de stukken die u neerlegde ter ondersteuning van uw aanklachten bij de fiscalia (groene map documenten – stuk 4), blijkt dat u navolgend de goede ontvangst daarvan en een uniek nummer ter referentie heeft overgemaakt. Er wordt daarbij vastgesteld dat het Openbaar Ministerie van Colombia in het kader van uw tweede aanklacht een poging ondernam u te contacteren teneinde het dossier te bespreken. U heeft echter reeds op 11 mei 2022 het land verlaten (verklaring DVZ d.d. 08.06.2022, vraag 33 & CGVS, p. 11 en vertaling toegevoegd aan het dossier). Bijgevolg, spreekt het voor zich dat er maar eventueel van enige bescherming sprake kan zijn indien u de autoriteiten een redelijke termijn geeft uw klacht in behandeling te nemen en u de afwikkeling van uw klacht afwacht, quod non in casu. Op 8 augustus 2022 ontving u het bericht van klassering van uw dossier daar het onmogelijk was om tot identificatie over te gaan. Zodoende blijkt zwart op wit dat u de beschermingsmogelijkheden in Colombia inderdaad niet ernstig heeft uitgeput wat de ernst van uw beweerd vrees ernstig relativeert.

Daarenboven misten ook uw verklaringen inzake de nasleep van uw problemen sinds uw vertrek uit Colombia overtuigingskracht. U verklaarde dat de bedreigingen in Colombia nog steeds actueel zijn (CGVS, p. 18). U kon deze bewering echter op generlei concretiseren. Zo kon u, ondanks uw bewering hier in België nog in contact te staan met uw moeder, niet vertellen of ze al dan niet nog steeds smeergeld betaalt aan haar afpersers (CGVS, p. 18), hetgeen de twijfels bij deze feiten van afpersing alleen maar vergroot. U wees er in deze context verder nog op dat uw naam werd gebruikt om mensen op te lichten (CGVS, p. 16 & 18). Inzake merkt het CGVS echter op dat u geen verband aannemelijk maakte tussen deze oplichting en de problemen die u in Colombia beweerde te hebben. U verklaarde immers zelf dat u niet wist wie verantwoordelijk was voor deze frauduleuze berichten (CGVS, p. 16). Bovendien gaf u zelf aan dat deze oplichting waarschijnlijk was ingegeven door financiële motieven (CGVS, p. 18). Hierbij komt dat u op het ogenblik van deze berichten Colombia ruim negen maanden verlaten (CGVS, p. 16). Dit alles maakt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat deze financiële fraude in uw naam, na uw vertrek, enigszins verband houdt met uw asielrelaas. De screenshots van de WhatsApp-berichten die u hieromtrent neerlegde (groene map documenten – stuk 5), volstaan ook niet ondersteuning van uw verklaringen hieromtrent. Inzake wijst het CGVS er immers opnieuw op dat de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief is daar deze tevens een afdruk kunnen zijn van eender welke conversatie, die bovendien gemanipuleerd of in scène kan zijn gezet waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is.

In de mate dat u nog verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia gedurende uw volledige leven te maken hebt gekregen, door uw naasten en door onbekenden (CGVS, p. 7 - 9 & 16), dient overigens het volgende te worden opgemerkt. Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTQI-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, quod non. Wat betreft de landeninformatie die u zelf neerlegde ter omkadering van de algemene situatie voor personen van de LGBTQI-gemeenschap in Bucaramanga dient overigens benadrukt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling erkend te worden waarbij een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst allerminst volstaat. Uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient met andere woorden in concreto te worden aangetoond, quod non in casu (supra). U haalde in deze context overigens aan dat u op zeer jonge leeftijd aangerand en misbruikt werd door enkele jongeren uit de buurt (CGVS, p. 9). Deze feiten worden door het CGVS in wezen noch bevestigd, noch betwist. Hoe dan ook stelt zich ingevolge deze gebeurtenissen geen nood aan internationale

bescherming wat u betreft. Uit uw verklaringen komt naar voren dat deze feiten zich een hele tijd geleden hebben voorgedaan, u was op dat moment acht tot elf jaar oud (CGVS, p. 9). In het kader van een toekomstgerichte beoordeling kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijke specifieke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden kunnen voordoen. Het loutere gegeven dat u als kind te maken hebt gekregen met misbruik, hoe betreurenswaardig ook, kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Er kan nog worden toegevoegd dat het CGVS geen pertinente redenen ziet om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele man geen normaal en fijn leven zou kunnen uitbouwen. Zo moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent en dat u na uw studies stevast aan het werk bent geweest en zo in uw eigen levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 8). Ondanks het feit dat uw vader u verstootte nadat u uit de kast kwam, bleef u in Colombia tevens regelmatig contact onderhouden met uw moeder (CGVS, p. 9). Ook hier in België onderhouden jullie nog contact en u beschrijft jullie relatie 'zoals een vriendin' (CGVS, p. 6 & 7). U voelde zich thuis binnen een goede vriendenkring met daarin zowel personen die eveneens tot de LGBTQI-gemeenschap behoren als anderen die zich hier niet mee identificeren (CGVS, p. 7). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhang gevonden. Ook dient te worden opgemerkt dat u in Colombia zonder meer uw weg hebt kunnen zoeken op liefdesvlak en dat u met verschillende partners hebt samengewoond (CGVS, p. 10 & 11). U heeft zich overigens ook steeds vrij doorheen Colombia kunnen verplaatsen, zowel voor uw werk als voor recreatieve doeleinden (CGVS, p. 12). In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties actief die zich inzetten voor de LGBTQI-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Een stelling die u tevens zelf bevestigde. U verklaarde immers dat u na een moeilijke relatiebreuk hulp zocht en vond bij dergelijke organisatie waarna u zich bij hen aansloot en deelnam aan verschillende marsen (CGVS, p. 11 & 12). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen rechtkomen in precarie omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

U stelde tot slot nog dat u bij terugkeer vreest geen consistente behandeling te kunnen krijgen tegen hiv, doch hier moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u pas recentelijk, toen u al enige tijd in België was, gediagnosticeerd werd als hiv-positief (groene map documenten – stuk 10; CGVS p. 3). Uw bewering dat u in Colombia maanden of jaren zou moeten wachten op een behandeling (CGVS, p. 18), is dan ook een louter blote bewering. Bovendien liet u zich in Colombia ook reeds om de zes maanden testen op deze ziekte, had u toegang tot condooms en kon u beroep doen op een psycholoog (CGVS, p. 3 & 14), vaststellingen die uw beweringen inzake een beperkte toegang tot de gezondheidszorg enigszins relativeren. Hoe dan ook wijst het CGVS er verder op dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Omwillen van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De overige bewijsstukken die u neerlegde zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen. Uw internationaal paspoort dient louter ter ondersteuning van uw identiteit die in onderhavig verzoek niet wordt betwist. Uw geschreven getuigenis inzake uw problemen in Colombia is slechts een loutere weergave van uw eigen verklaringen en heeft bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde inzake uw asielslaas. Hetzelfde dient gezegd over het getuigschrift van de JAC van de wijk El Carmen (groene map documenten – stuk 7). De bewijswaarde van dergelijke documenten dient omwillen van het gesolliciteerde karakter ervan bovendien sowieso ernstig gerelativeerd te worden. Ten slotte toont het certificaat van de LGBTQI-vereniging van Santander (groene map documenten – stuk 6) enkel aan dat u in 2018 lid was dergelijke vereniging, wat tevens niet wordt betwist in bovenstaande beslissing. Dit stuk ondersteunt verder op generlei wijze uw verklaringen inzake de moeilijkheden en problemen die u in Colombia had omwillen van uw seksuele geaardheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer

dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 "en volgenden" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* een beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoeker:

"Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 3 & 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen het geheel van uw verklaringen op geen enkele manier een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt.

*Om te beginnen trekt het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTQI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 16 februari 2023, beschikbaar op https://sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.*

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTQI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBTQI-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBTQI-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTQI-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBTQI-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS kwam naar voren dat uw persoonlijke bedreigingen ontstonden nadat u in februari 2022 een afpersingstelefoontje naar uw moeder onderschepte (CGVS, p. 13). Hierbij merkt het CGVS allereerst op dat u slechts weinig overtuigende verklaringen aflegde over de afpersingen van uw moeder. U beweerde dat uw moeder van 2018 tot 2020 werd afgeperst (CGVS, p. 16). Uw moeder werd gedurende deze periode gedwongen om dagelijks 30 000 pesos, tevens de opbrengst van haar winkeltje, af te staan in ruil voor uw veiligheid (CGVS, p. 16). In 2020 stopte deze afpersing voor een poos maar in 2021 pikten de afpersers van uw moeder de draad weer (CGVS, p. 16). U staaft deze jarenlange afpersing van uw moeder echter op generlei wijze waardoor dit een louter blote bewering blijft. (...) Bovendien kan niet worden ingezien waarom uw moeder dagelijks, en dit gedurende een zeer lange periode, geld zou betalen aan deze afpersers maar u daar nooit van zou hebben ingelicht. Dat een bende u viseerde omwille van uw geaardheid, betreft nochtans informatie die van belang kon zijn geweest, zeker daar uw veiligheid in gevaar bleek en u zodoende veiligheidsmaatregelen kon hebben genomen.

Ook inzake uw eigen problemen, die volgens uw verklaringen voortvloeiden uit uw ontdekking van de afpersingen die uw moeder onderging (en die dus allerm minst als aangetoond kunnen worden beschouwd) kunnen enkele markante elementen worden opgemerkt die de ernst van uw beweringen omtrent de vrees die u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zou koesteren, relativeren. U verklaarde dat u, nadat u ontdekte dat uw moeder werd afgeperst, verschillende dreigberichten ontving via uw sociale media (CGVS, p. 13). Voor februari 2022 was u nooit eerder op dergelijke wijze, persoonlijk bedreigd (CGVS, p. 14). Het is zeer merkwaardig dat deze criminelen u zouden hebben geviseerd maar er jarenlang voor opteerden niet u maar uw moeder te bedreigen. Er dient bovendien de kanttekening te worden gemaakt dat uit de stukken die u neerlegde betreffende deze bedreigingen, in casu screenshots, niet kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk de ontvanger bent van de berichten. Dergelijke stukken kunnen tevens een afdruk zijn van eender welke conversatie, die bovendien gemanipuleerd of in scène kan zijn gezet waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is. In deze omstandigheden moet het CGVS de geloofwaardigheid, en vooral de ernst van uw verklaringen dat u bedreigende berichten heeft ontvangen op sociale media, danig relativeren.

Daarenboven werd u in april-mei 2022 ook tweemaal persoonlijk benaderd, waarbij u ook éénmalig fysiek zou zijn aangevallen (CGVS, p. 13 - 15). Wat dit betreft, wijst het CGVS op het feit dat u hieromtrent geen gelijklopende verklaringen heeft afgelegd. Hoewel u tijdens uw gehoor bij de DVZ aangaf dat u werd geslagen door twee mannen op een motor die een stok of machete vasthielden (vragenlijst CGVS d.d. 08.06.2022, vraag 5), heeft u het tijdens uw onderhoud bij het CGVS over één persoon met een stok of machete en maakt u geen melding van een motor. Dat u niet weet of u werd aangevallen met een stok of machete (CGVS, p.15), is overigens ook al opmerkelijk.

Stel dat geloof zou worden gehecht aan deze incidenten, dan nog maakte u niet aannemelijk dat deze twee confrontaties gelinkt zijn aan elkaar noch dat er überhaupt een verband bestaat tussen deze incidenten en de afpersing waarvan uw moeder het slachtoffer zou zijn geworden. U verklaarde in deze context dat u vermoedde dat dit het geval was en verwees hierbij naar uw seksuele oriëntatie en de belaging die u hierdoor doorstond gedurende uw hele leven (CGVS, p. 16). Deze wederom blote bewering, volstaat niet ter staving van een daadwerkelijk causaal verband tussen uw verschillende bedreigingen. Inzake dient nog aangestipt dat uw verklaringen omtrent de identiteit van uw belagers niet overtuigden. U had de mannen die u aanvielen nooit eerder gezien (CGVS, p. 15). Wel verklaarde u dat u er zeker van bent dat u steeds door dezelfde bende werd benaderd. Een louter blote bewering. Hierbij is het opmerkelijk dat u niet wist welke groepering u concreet viseerde. U verklaarde immers dat u onmogelijk kon weten welke groepering dit was (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige kennis omtrent uw belagers ondermijnt wederom de ernst van de problemen die u beweerde te hebben in Colombia.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u twee aanklachten indiende bij de fiscalia, niet op ernstige wijze pogingen heeft ondernomen om bescherming tegen uw vervolger(s) te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten. In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het feit dat u niet op ernstige wijze binnenlandse bescherming zocht, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en aan de ernst van uw vrees.

In dit kader wordt er immers vastgesteld dat u zeer snel na het indienen van uw aanklachten bij de fiscalia het land heeft verlaten. U verklaarde dat u meermaals tevergeefs aangifte probeerde te doen bij de politie omwille van de dreigberichten die u kreeg (CGVS, p. 13 - 14). Omdat u echter nooit geholpen werd door hen stapte u vervolgens naar de fiscalia waar u op 21 april 2022 en nogmaals op 9 mei 2022 een klacht indiende (CGVS p. 13). Uit de stukken die u neerlegde ter ondersteuning van uw aanklachten bij de fiscalia (groene map documenten – stuk 4), blijkt dat u navolgend de goede ontvangst daarvan en een uniek nummer ter referentie heeft overgemaakt. Er wordt daarbij vastgesteld dat het Openbaar Ministerie van Colombia in het kader van uw tweede aanklacht een poging ondernam u te contacteren teneinde het dossier te bespreken. U heeft echter reeds op 11 mei 2022 het land verlaten (verklaring DVZ d.d. 08.06.2022, vraag 33 & CGVS, p. 11 en vertaling toegevoegd aan het dossier). Bijgevolg, spreekt het voor zich dat er maar eventueel van enige bescherming sprake kan zijn indien u de autoriteiten een redelijke termijn geeft uw klacht in behandeling te nemen en u de afwikkeling van uw klacht afwacht, quod non in casu. Op 8 augustus 2022 ontving u het bericht van klassering van uw dossier daar het onmogelijk was om tot identificatie over te gaan. Zodoende blijkt zwart op wit dat u de beschermingsmogelijkheden in Colombia inderdaad niet ernstig heeft uitgeput wat de ernst van uw beweerde vrees ernstig relativeert.

Daarenboven misten ook uw verklaringen inzake de nasleep van uw problemen sinds uw vertrek uit Colombia overtuigingskracht. U verklaarde dat de bedreigingen in Colombia nog steeds actueel zijn (CGVS, p. 18). U kon deze bewering echter op generlei concretiseren. Zo kon u, ondanks uw bewering hier in België

nog in contact te staan met uw moeder, niet vertellen of ze al dan niet nog steeds smeergeld betaalt aan haar afpersers (CGVS, p. 18), hetgeen de twijfels bij deze feiten van afpersing alleen maar vergroot. U wees er in deze context verder nog op dat uw naam werd gebruikt om mensen op te lichten (CGVS, p. 16 & 18). Inzake merkt het CGVS echter op dat u geen verband aannemelijk maakte tussen deze oplichting en de problemen die u in Colombia beweerde te hebben. U verklaarde immers zelf dat u niet wist wie verantwoordelijk was voor deze frauduleuze berichten (CGVS, p. 16). Bovendien gaf u zelf aan dat deze oplichting waarschijnlijk was ingegeven door financiële motieven (CGVS, p. 18). Hierbij komt dat u op het ogenblik van deze berichten Colombia ruim negen maanden verlaten (CGVS, p. 16). Dit alles maakt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat deze financiële fraude in uw naam, na uw vertrek, enigszins verband houdt met uw asielrelaas. De screenshots van de WhatsApp-berichten die u hieromtrent neerlegde (groene map documenten – stuk 5), volstaan ook niet ondersteuning van uw verklaringen hieromtrent. Inzake wijst het CGVS er immers opnieuw op dat de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief is daar deze tevens een afdruk kunnen zijn van eender welke conversatie, die bovendien gemanipuleerd of in scène kan zijn gezet waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is.

In de mate dat u nog verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia gedurende uw volledige leven te maken hebt gekregen, door uw naasten en door onbekenden (CGVS, p. 7 - 9 & 16), dient overigens het volgende te worden opgemerkt. Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTQI-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, quod non. Wat betreft de landeninformatie die u zelf neerlegde ter omkadering van de algemene situatie voor personen van de LGBTQI-gemeenschap in Bucaramanga dient overigens benadrukt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling erkend te worden waarbij een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst allerminst volstaat. Uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient met andere woorden in concreto te worden aangetoond, quod non in casu (supra). U haalde in deze context overigens aan dat u op zeer jonge leeftijd aangerand en misbruikt werd door enkele jongeren uit de buurt (CGVS, p. 9). Deze feiten worden door het CGVS in wezen noch bevestigd, noch betwist. Hoe dan ook stelt zich ingevolge deze gebeurtenissen geen nood aan internationale bescherming wat u betreft. Uit uw verklaringen komt naar voren dat deze feiten zich een hele tijd geleden hebben voorgedaan, u was op dat moment acht tot elf jaar oud (CGVS, p. 9). In het kader van een toekomstgerichte beoordeling kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijke specifieke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden kunnen voordoen. Het loutere gegeven dat u als kind te maken hebt gekregen met misbruik, hoe betreurenswaardig ook, kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Er kan nog worden toegevoegd dat het CGVS geen pertinente redenen ziet om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele man geen normaal en fijn leven zou kunnen uitbouwen. Zo moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent en dat u na uw studies steevast aan het werk bent geweest en zo in uw eigen levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 8). Ondanks het feit dat uw vader u verstootte nadat u uit de kast kwam, bleef u in Colombia tevens regelmatig contact onderhouden met uw moeder (CGVS, p. 9). Ook hier in België onderhouden jullie nog contact en u beschrijft jullie relatie 'zoals een vriendin' (CGVS, p. 6 & 7). U voelde zich thuis binnen een goede vriendenkring met daarin zowel personen die eveneens tot de LGBTQI-gemeenschap behoren als anderen die zich hier niet mee identificeren (CGVS, p. 7). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhang gevonden. Ook dient te worden opgemerkt dat u in Colombia zonder meer uw weg hebt kunnen zoeken op liefdesvlak en dat u met verschillende partners hebt samengewoond (CGVS, p. 10 & 11). U heeft zich overigens ook steeds vrij doorheen Colombia kunnen verplaatsen, zowel voor uw werk als voor recreatieve doeleinden (CGVS, p. 12). In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties actief die zich inzetten voor de LGBTQI-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Een stelling die u tevens zelf bevestigde. U verklaarde immers dat u na een moeilijke relatiebreuk hulp zocht en vond bij dergelijke organisatie waarna u zich bij hen aansloot en deelnam aan verschillende marsen (CGVS, p. 11 & 12). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

U stelde tot slot nog dat u bij terugkeer vreest geen consistente behandeling te kunnen krijgen tegen hiv, doch hier moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u pas recentelijk, toen u al enige tijd in België was, gediagnosticeerd werd als hiv-positief (groene map documenten – stuk 10; CGVS p. 3). Uw bewering dat u in Colombia maanden of jaren zou moeten wachten op een behandeling (CGVS, p. 18), is dan ook een louter blote bewering. Bovendien liet u zich in Colombia ook reeds om de zes maanden testen op deze ziekte, had u toegang tot condooms en kon u beroep doen op een psycholoog (CGVS, p. 3 & 14), vaststellingen die uw beweringen inzake een beperkte toegang tot de gezondheidszorg enigszins relativeren. Hoe dan ook wijst het CGVS er verder op dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De overige bewijsstukken die u neerlegde zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen. Uw internationaal paspoort dient louter ter ondersteuning van uw identiteit die in onderhavig verzoek niet wordt betwist. Uw geschreven getuigenis inzake uw problemen in Colombia is slechts een loutere weergave van uw eigen verklaringen en heeft bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde inzake uw asielaanspraak. Hetzelfde dient gezegd over het getuigschrift van de JAC van de wijk El Carmen (groene map documenten – stuk 7). De bewijswaarde van dergelijke documenten dient omwille van het gesolliciteerde karakter ervan bovendien sowieso ernstig gerelativeerd te worden. Ten slotte toont het certificaat van de LGBTQI-vereniging van Santander (groene map documenten – stuk 6) enkel aan dat u in 2018 lid was van dergelijke vereniging, wat tevens niet wordt betwist in bovenstaande beslissing. Dit stuk ondersteunt verder op generlei wijze uw verklaringen inzake de moeilijkheden en problemen die u in Colombia had omwille van uw seksuele geaardheid.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekende partij verklaart homoseksueel te zijn en bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd omwille van haar geaardheid.

De Raad trekt *in casu* de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij niet in twijfel.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, met name de COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023, alsook uit de informatie opgenomen in verweersters aanvullende nota, de COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 19 juni 2025, blijkt – in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt – niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen.

Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die in het verzoekschrift werd opgenomen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er ook wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo *Colombia Diversa* een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19 pandemie, dient erop te worden gewezen dat de ngo *Colombia Diversa* in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de *Paro Nacional* (Nationale Staking), zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender-gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar Mobile Anti-Riot Squad (*Escuadrón Móvil Antidisturbios*) tijdens de *Paro Nacional* in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender-gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-personen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes en 4 met mannen, waaronder één homoseksueel.

Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden.

Door in zijn verzoekschrift enkel informatie te voegen die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en waaruit dus niet kan blijken dat deze informatie thans verouderd is, temeer daar deze in dezelfde lijn ligt als de geüpdatete versie van de COI Focus van 19 juni 2025 opgenomen in verweersters aanvullende nota, werpt verzoeker hierop geen ander licht.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende

Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid, doch het blijkt niet dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd.

Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden verder te benutten (zie verder).

Uit de COI Focus, "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 19 juni 2025 blijkt voorts dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Zoals reeds *supra* aangekaart bestaan er volgens USDOS geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan aldus niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Aldus kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden in zijn oordeel dat een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk is.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekende partij moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Te dezen zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op omstandige wijze en op goede gronden uiteen waarom verzoeker in gebreke blijft zijn voorgehouden persoonlijke vrees concreet aan te tonen. Deze pertinente en terechte motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat, behalve de incidenten die te maken hebben met de afpersing van zijn moeder, niet wordt betwist dat hij het slachtoffer is geweest van meervoudige discriminatie, vernedering en verbale en fysieke mishandeling door verschillende protagonisten, in verschillende contexten en gedurende zijn hele leven vanwege enerzijds een te vrouwelijk geachte houding en anderzijds zijn seksuele geaardheid.

Zo staat in de bestreden beslissing op goede gronden met betrekking tot deze incidenten te lezen als volgt:

"In de mate dat u nog verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia gedurende uw volledige leven te maken hebt gekregen, door uw naasten en door onbekenden (CGVS, p. 7 - 9 & 16), dient overigens het volgende te worden opgemerkt. Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTQI-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, quod non. Wat betreft de landeninformatie die u zelf neerlegde ter omkadering van de algemene situatie voor personen van de LGBTQI-gemeenschap in Bucaramanga dient overigens benadrukt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling erkend te worden waarbij een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst allerminst volstaat. Uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient met andere woorden in concreto te worden aangetoond, quod non in casu (supra). U haalde in deze context overigens aan dat u op zeer jonge leeftijd aangerand en misbruikt werd door enkele jongeren uit de buurt (CGVS, p. 9). Deze feiten worden door het CGVS in wezen noch bevestigd, noch betwist. Hoe dan ook stelt zich ingevolge deze gebeurtenissen geen nood aan internationale bescherming wat u betreft. Uit uw verklaringen komt naar voren dat deze feiten zich een hele tijd geleden hebben voorgedaan, u was op dat moment acht tot elf jaar oud (CGVS, p. 9). In het kader van een

toekomstgerichte beoordeling kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijke specifieke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden kunnen voordoen. Het loutere gegeven dat u als kind te maken hebt gekregen met misbruik, hoe betreurenswaardig ook, kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Er kan nog worden toegevoegd dat het CGVS geen pertinente redenen ziet om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele man geen normaal en fijn leven zou kunnen uitbouwen. Zo moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent en dat u na uw studies stevast aan het werk bent geweest en zo in uw eigen levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 8). Ondanks het feit dat uw vader u verstootte nadat u uit de kast kwam, bleef u in Colombia tevens regelmatig contact onderhouden met uw moeder (CGVS, p. 9). Ook hier in België onderhouden jullie nog contact en u beschrijft jullie relatie 'zoals een vriendin' (CGVS, p. 6 & 7). U voelde zich thuis binnen een goede vriendenkring met daarin zowel personen die eveneens tot de LGBTQI-gemeenschap behoren als anderen die zich hier niet mee identificeren (CGVS, p. 7). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhang gevonden. Ook dient te worden opgemerkt dat u in Colombia zonder meer uw weg hebt kunnen zoeken op liefdesvlak en dat u met verschillende partners hebt samengewoond (CGVS, p. 10 & 11). U heeft zich overigens ook steeds vrij doorheen Colombia kunnen verplaatsen, zowel voor uw werk als voor recreatieve doeleinden (CGVS, p. 12). In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties actief die zich inzetten voor de LGBTQI-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Een stelling die u tevens zelf bevestigde. U verklaarde immers dat u na een moeilijke relatiebreuk hulp zocht en vond bij dergelijke organisatie waarna u zich bij hen aansloot en deelnam aan verschillende marsen (CGVS, p. 11 & 12). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen rechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen."

Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het feit dat hij een goede band had met zijn moeder, dat hij een groep vrienden had die hem steunde en dat hij in Colombia verschillende partners heeft gehad, niets afdoet aan het feit dat hij herhaaldelijk werd gediscrimineerd en het slachtoffer is geweest van beledigingen, pesterijen en mishandeling wegens zijn te vrouwelijk geachte gedrag en wegens zijn seksuele geaardheid, zodat moeilijk kon worden geconcludeerd dat er in Colombia een normaal en fijn leven mogelijk zou zijn, laat hij na concreet aan te tonen dat deze – weliswaar betreurenswaardige – gebeurtenissen, afzonderlijk dan wel in hun geheel beschouwd, dermate zwaarwichtig zijn dat er in zijn hoofdte sprake zou zijn van een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad er ook op dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker geschoold is en dat hij na zijn studies stevast aan het werk is geweest om zo in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, alsook meerdere relaties heeft gehad en met verschillende partners heeft samengewoond.

Daarnaast heeft verzoeker een goede band met zijn moeder en voelde hij zich in Colombia thuis binnen een goede vriendenkring met daarin zowel personen die eveneens tot de LGBTQI-gemeenschap behoren als anderen die zich hier niet mee identificeren. Bovendien blijkt tevens uit verzoekers verklaringen dat hij zich steeds vrij doorheen Colombia heeft kunnen verplaatsen, zowel voor zijn werk als voor recreatieve doeleinden.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij terechtkon bij een organisatie die zich inzet voor de LGBTQI-gemeenschap, zich hierbij aansloot en deelnam aan verschillende marsen. Bijgevolg kon verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat hij in staat is om zijn leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou kunnen rechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Tevens blijkt dat verzoekende partij geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit aantoont waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch toont zij aan dat zij in Colombia een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden door te wijzen op de jammerlijke incidenten waarvan hij het slachtoffer werd is er *in casu* geen sprake van een systematische discriminatie derwijze dat zijn basisrechten zijn aangetast.

Waar in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de afpersing van verzoekers moeder omwille van verzoekers geaardheid en in dit kader ook gesteld werd dat hij de afpersing waarvan zijn moeder het slachtoffer was, niet kon bewijzen, acht verzoeker onjuist voor zover de afpersingsdaden blijken uit het attest van het JAC van wijk van El Carmen dat hij reeds eerder neerlegde en uit het rapport dat de psycholoog op 30 april 2022 heeft opgesteld waarin zij schijft dat de familie van verzoeker het slachtoffer is geweest o.a. van *extorsiones*.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bewijswaarde van dit getuigschrift van de JAC van de wijk El Carmen omwille van het gesolliciteerde karakter ervan ernstig gerelativeerd dient te worden alsook gelet op de vaststelling dat het slechts een weergave is van verzoekers eigen verklaringen, zoals beschreven werd in de bestreden beslissing. Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Ook het rapport dat de psycholoog op 30 april 2022 heeft opgesteld, kan niet zonder meer ter staving worden aangevoerd. De Raad stelt vast dat verzoeker dit rapport samen met een rapport van 18 november 2022 van dezelfde psycholoog reeds eerder neerlegde. Deze zijn aldus aanwezig in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verwerende partij met betrekking tot dit laatste rapport van 18 november 2022 tot de volgende vaststelling kwam: *“Betreffende de psychologische attesten van de behandeling die u onderging in Colombia (groene map documenten – stuk 9), waarin melding wordt gemaakt van onder meer angst en slapeloosheid, merkt het CGVS het volgende op. Om te beginnen werd het tweede psy-attest opgesteld op 18 november 2022. Dit is echter frappant aangezien u op dat ogenblik reeds uw verzoek om internationale bescherming had ingediend in België. Deze vaststelling ondermijnt dan ook enigszins de authenticiteit van dit document.”* Aangezien ook het eerste rapport van 30 april 2022 door dezelfde psycholoog werd opgesteld affecteert voormelde vaststelling dit eerste rapport en uit de Raad evenzeer zijn twijfels met betrekking tot de authenticiteit van dit eerste rapport. Daarenboven is de Raad van oordeel dat de door verzoeker vermelde stukken geenszins een concreet en objectief bewijs vormen van de jarenlange afpersing van zijn moeder.

Waar in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers moeder dagelijks, en dit gedurende een zeer lange periode, geld zou betalen aan deze afpersers maar verzoeker daar nooit van zou hebben ingelicht, komt verzoeker niet verder dan louter gissingen. Verzoeker stelt immers dat zijn moeder “misschien” dacht dat haar zoon effectief beschermd was door het feit dat zij de afpersing betaalde en dat zij hem niet nog meer ongerust wilde maken gezien alle problemen die hij al ondervond vanwege zijn seksuele geaardheid. Een dergelijke algemene hypothese verklaart niet dat verzoekers moeder het belang niet zou kunnen hebben ingezien de informatie waaruit blijkt dat haar zoon in gevaar zou verkeren, minstens met haar zoon te delen. Het argument dat gewapende en criminele groepen leven van de opbrengst van afpersing en dat verzoekers moeder een betrouwbare geldbron was, en dat dit “kan” verklaren waarom de groep die zijn moeder afperste niet achter haar zoon aanging is opnieuw niet meer dan louter giswerk van verzoeker. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat deze criminelen verzoeker zelf zouden hebben geviseerd maar er jarenlang voor opteerden niet verzoeker zelf maar zijn moeder te bedreigen. Bovendien verwijst verzoeker zelf in zijn verzoekschrift naar het gegeven dat zijn moeder een buurtwinkeltje had en derhalve volgens algemene informatie tot een categorie van mensen behoort die bijzonder veel risico lopen op afpersing. Indien er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de afpersing van verzoekers moeder, maakt verzoeker de link met zijn seksuele geaardheid niet aannemelijk. De argumentatie dat verzoekers seksuele geaardheid door mensen in de buurt werd waargenomen en “waarschijnlijk” werd bevestigd door verzoekers betrokkenheid bij de Asociacion Plataforma LGTBIQ Santander vanaf 2018 - een betrokkenheid die niet door het CGVS wordt betwist - is opnieuw slechts giswerk en kan niet volstaan. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat zijn moeder afpersingsgeld betaalde om voor hem in bescherming omwille van zijn geaardheid te voorzien. Bovendien blijkt uit de stukken die verzoeker neerlegde betreffende de bedreigingen die hij kreeg, enkele screenshots, niet kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk de ontvanger is van de berichten. Dergelijke stukken kunnen tevens een afdruk zijn van eender welke conversatie, die bovendien gemanipuleerd of in scène kan zijn gezet waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is.

Met betrekking tot de aan- of afwezigheid van een motorfiets tijdens het tweede incident, merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem deze vraag niet heeft gesteld en dat het waarschijnlijk is dat dit niet het element was dat hem het meest opviel bij deze aanval, die van achteren plaatsvond. Verzoeker kan echter niet overtuigen. Het gaat immers niet op om thans te beweren dat het Commissariaat-generaal hem niet bevraagd heeft over de aanwezigheid van een motorfiets om te verschonen dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding maakte van de aanwezigheid van een motorfiets. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker gevraagd een kort overzicht te geven van de feiten die ertoe geleid hebben dat hij het land diende te verlaten, waarbij hij een kort chronologisch overzicht van de belangrijkste feiten gaf en ook dit tweede incident kort beschreef. Verzoeker stelde desbetreffend *“9/5/2022 kwamen er weer 2 mannen op 1 moto naar me als ik aan het sporten was. Ik had muziek in. Ze hadden een stok of machete vast. Ze sloegen me”* (Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens dit overzicht besprak verzoeker aldus zeer kort het desbetreffende incident. Tijdens het persoonlijk

onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker expliciet gevraagd om te vertellen wat er toen *precies* gebeurde. Verzoeker verklaarde toen *“ja dus ik was dan aan het joggen, sporten op de Villa Almar om mijn gedachten te ordenen en de stad achter me te laten ik weet niet of ik in het oog werd gehouden of achtervolgd werd maar plots benaderde een man mij en begon mij uit te schelden voor flikker, gonorroë, hoerenzoon ... dan haalde hij een stok boven. Stok of machete en daarmee viel hij me aan in mijn rug. Ik weerde het wat af en terwijl hij dat deed kon ik weglopen gezien de situatie want ik was niet in staat me er tegen te verweren aangezien die persoon groter was dan ik. Het was dus niet enkel mondeling maar ook een heftige lichamelijke agressie. Ik ging naar het OM om klacht te doen, iets zwaarwichtig”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Aangezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aldus specifiek werd bevraagd te omschrijven wat er op 9 mei juist gebeurd was, acht de Raad het niet ernstig thans aan te voeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem de vraag over de aanwezigheid van de motorfiets niet heeft gesteld. Waar hij ook nog voorhoudt dat de motorfiets niet het element was dat hem het meest opviel bij de aanval, kan hij evenmin overtuigen. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken omschreef verzoeker in zijn chronologisch overzicht een eerder incident waarbij hij het heeft over 2 mannen op 1 moto (Vragenlijst, vraag 3.5.). Verder stelde hij dat er op 9 mei “weer” 2 mannen op 1 moto naar hem toe kwamen en hem sloegen. Aangezien verzoeker reeds bij het geven van een kort chronologisch overzicht op de Dienst Vreemdelingenzaken de aanwezigheid van 2 mannen op 1 moto vermeldt en zelfs stelt dat er 2 mannen op 1 moto op 9 mei bij herhaling aanwezig waren, kan niet worden ingezien waarom verzoeker hiervan geen melding maakte toen hij hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud specifiek werd bevraagd. Waar hij in het verzoekschrift herhaalt dat de aanval op 9 mei van achteren plaatsvond, stelt de Raad vast dat hij hiervan geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken; hij verklaarde toen immers dat deze 2 mannen op 1 moto naar hem toe kwamen en hem sloegen. Verzoeker gaat er overigens volstrekt aan voorbij dat hij het op de Dienst Vreemdelingenzaken had over 2 mannen op 1 moto die naar hem toekwamen en tijdens het persoonlijk onderhoud had over 1 man die hem in de rug aanviel. Het argument dat verzoeker altijd consequent is geweest over het feit dat hij niet wist welk voorwerp “de man” die hem de tweede keer aanviel had gebruikt en of het een stok of een machete was, wat verklaard kan worden door het feit dat hij van achteren werd aangevallen, biedt dan ook geen ander licht op de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker verklaarde dat hij door “de stok of machete” werd geslagen, en verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud zelfs dat hij deze slagen afweerde. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker hierover geen duidelijkheid kan verschaffen. Het argument dat de aanval in de rug plaatsvond, kan hiervoor gelet op wat voorafgaat, geen verschooning bieden. Verzoeker slaagt er dan ook geheel niet in enige aannemelijke en valabele verklaringen te geven voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen. Het betoog dat hij consistent is geweest in zijn verklaringen dat hij het slachtoffer was geweest van twee aanvallen, en dat zijn verklaringen ook overeenstemmen met de inhoud van de twee ingediende klachten, is gelet op wat voorafgaat niet ernstig.

Het betoog *“Integendeel, het is eerder intuïtief dat er een verband bestaat tussen deze incidenten, aangezien de bedreigingen op de netwerken begonnen kort nadat verzoeker had aangekondigd dat zijn moeder niet langer zou betalen en dat hij de afpersing bij de politie zou aangeven, en vervolgens escaleerden in verbale en vervolgens fysieke aanvallen.”* is te vaag en te algemeen om hieruit te besluiten dat er een link zou bestaan tussen de afpersing van verzoekers moeder en zijn geaardheid mede gelet op wat hoger reeds werd gesteld.

Waar verzoeker desbetreffend naar de geuite bedreigingen op de sociale netwerken verwijst en meent dat daaruit duidelijk blijkt dat zij verband houden met de weigering om afpersingsgeld, wordt herhaald wat hoger reeds werd vastgesteld met betrekking tot deze screenshots. Uit deze screenshots kan niet worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk de ontvanger is van de berichten. Dergelijke stukken kunnen tevens een afdruk zijn van eender welke conversatie, die bovendien gemanipuleerd of in scène kan zijn gezet waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is.

De verwijzing naar via Deepl vertaalde algemene informatie waaruit zou blijken dat het geweld in verband met het gewapende conflict en de georganiseerde misdaad niet langer beperkt zou zijn tot de plattelandsgebieden, dat in het stedelijke gebied van Bucaramanga meer criminaliteit was vastgesteld en dat tot de bedreigde bevolking mensen van verschillende seksuele geaardheid en genderidentiteit behoorden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaring toen hem gevraagd werd wie er smeergeld vroeg in 2018 en naar algemene informatie waaruit de veelheid aan groepen die aanwezig zijn in het gebied waardoor het inderdaad moeilijk is om ze te identificeren, rekening houdend met het feit dat sommige groepen zichzelf de Aguilas Negras noemen zonder dat ze eigenlijk een herkenbare gewapende groep zijn, geeft hij geen enkele valabele verklaring voor het gegeven dat hij niet wist welke groepering hem concreet viseerde, hoewel uit zijn

verklaringen bleek dat hij er zeker van was dat hij steeds door dezelfde bende werd benaderd. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker hiervan een dergelijke gebrekkige kennis heeft, net gelet op het feit dat er in het gebied een veelheid aan groepen aanwezig is. Dat verzoeker er niet meer over weet, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof kan gehecht worden.

Onder verwijzing van algemene informatie wijst verzoeker op een risico van discriminatie vanwege zijn HIV-status. In de bestreden beslissing werd op goede gronden als volgt gesteld: *“U stelde tot slot nog dat u bij terugkeer vreest geen consistente behandeling te kunnen krijgen tegen hiv, doch hier moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u pas recentelijk, toen u al enige tijd in België was, gediagnosticeerd werd als hiv-positief (groene map documenten – stuk 10; CGVS p. 3). Uw bewering dat u in Colombia maanden of jaren zou moeten wachten op een behandeling (CGVS, p. 18), is dan ook een louter blote bewering. Bovendien liet u zich in Colombia ook reeds om de zes maanden testen op deze ziekte, had u toegang tot condooms en kon u beroep doen op een psycholoog (CGVS, p. 3 & 14), vaststellingen die uw beweringen inzake een beperkte toegang tot de gezondheidszorg enigszins relativeren. Hoe dan ook wijst het CGVS er verder op dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker citeert een fragment uit *“het COI Focus rapport”*, zonder nadere specificering, doch brengt hiermee geenszins concrete elementen bij die voorgaande terechte bevindingen kunnen ombuigen. De Raad treedt verweerster bij waar die met reden erop wijst dat voor de beoordeling van medische problemen een verzoeker om internationale bescherming gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt in dit verband nog vast dat de medische problematiek van verzoeker geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers wordt *in casu* geenszins *in concreto* aangetoond dat verzoeker omwille van zijn HIV diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Er worden geen argumenten of elementen aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

Verzoeker meent voldoende te hebben duidelijk gemaakt dat hij omwille van zijn geaardheid moeite had om een klacht in te dienen en stelt dat het feit dat hij een klacht kon indienen bij de fiscalia niet betekent dat hij van een effectieve bescherming kon genieten, in gedachten houdend dat het vooral de politie is die verondersteld wordt de lokale bescherming van de bevolking te verzekeren. Verzoeker gaat met een dergelijk algemeen betoog voorbij aan de volgende concrete en pertinente vaststellingen:

“Voorts dient er te worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u twee aanklachten indiende bij de fiscalia, niet op ernstige wijze pogingen heeft ondernomen om bescherming tegen uw vervolger(s) te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten. In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het feit dat u niet op ernstige wijze binnenlandse bescherming zocht, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en aan de ernst van uw vrees.

In dit kader wordt er immers vastgesteld dat u zeer snel na het indienen van uw aanklachten bij de fiscalia het land heeft verlaten. U verklaarde dat u meermaals tevergeefs aangifte probeerde te doen bij de politie omwille van de dreigberichten die u kreeg (CGVS, p. 13 - 14). Omdat u echter nooit geholpen werd door hen stapte u vervolgens naar de fiscalia waar u op 21 april 2022 en nogmaals op 9 mei 2022 een klacht indiende (CGVS p. 13). Uit de stukken die u neerlegde ter ondersteuning van uw aanklachten bij de fiscalia (groene map documenten – stuk 4), blijkt dat u navolgend de goede ontvangst daarvan en een uniek nummer ter referentie heeft overgemaakt. Er wordt daarbij vastgesteld dat het Openbaar Ministerie van Colombia in het kader van uw tweede aanklacht een poging ondernam u te contacteren teneinde het dossier te bespreken. U heeft echter reeds op 11 mei 2022 het land verlaten (verklaring DVZ d.d. 08.06.2022, vraag 33 & CGVS, p. 11 en vertaling toegevoegd aan het dossier). Bijgevolg, spreekt het voor zich dat er maar eventueel van enige bescherming sprake kan zijn indien u de autoriteiten een redelijke termijn geeft uw klacht in behandeling te nemen en u de afwikkeling van uw klacht afwacht, quod non in casu. Op 8 augustus 2022 ontving u het bericht van klassering van uw dossier daar het onmogelijk was om tot identificatie over te gaan. Zodoende blijkt zwart op wit dat u de beschermingsmogelijkheden in Colombia inderdaad niet ernstig heeft uitgeput wat de ernst van uw beweerd vrees ernstig relativeert.”

Desbetreffend wijst verzoeker nog op een paragraaf uit landeninformatie van 2023 (UNHCR "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*"), zoals aangehaald in de bestreden beslissing), waarin volgens verzoeker gelezen kan worden dat discriminatie en vooroordelen veel voorkomen bij reactie van de politie op gevallen van geweld tegen LGBTQ, waarbij de politie het slachtoffer vaak belachelijk maakt omwille van diens genderidentiteit of geaardheid. Ook onderstreept verzoeker waar gelezen kan worden dat de IACHR bezorgdheden heeft geuit over de obstakels die LGBTQ personen tegenkomen bij hun pogingen toegang tot justitie te verkrijgen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

Zoals hoger reeds gesteld kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, doch blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden verder te benutten.

De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalia er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat er sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn.

Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Zoals blijkt uit het voorgaande blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke.

De door verzoeker aangehaalde paragraaf uit algemene landeninformatie kan hier geen ander licht op werpen. Door louter beperkt te citeren uit dezelfde informatie als de informatie aanwezig in het administratief dossier toont verzoeker het tegendeel niet aan. Het is overigens aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in zijn individuele omstandigheden geen toegang heeft tot overheidsbescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten, noch dat zij onwillig of onmachtig zouden zijn hem bescherming te bieden.

Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat niet aan dat hij geen toegang had tot doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij van zijn verzoek om internationale bescherming, doch dat hij geen concrete argumenten en elementen bijbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de concrete, pertinente en omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan haar niet het voordeel van de twijfel worden toegekend, zoals zij nochtans impliceert in het verzoekschrift.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerster in haar aanvullende nota het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorts nog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van

augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF